

STRAŽARSKI VESTNIK

Številka #038 • A.D. MMXXVI • Stražarski vestnik je BREZPLAČEN VESTNIK za vse prave ljubitelje naše Slovenije. Bog z vami!

ISTI DATUM, TRI LETA POZNEJE

Isti dan in mesec. Tri leta razlike. Po trije otroci. Začetnice njihovih imen v navedenem zaporedju: C, D, C. Obe materi sta bili medicinski sestri. Oba očeta sta bila ob dejanju odsotna.

To sta primera Deirdre Morley in Lindsay Clancy. Kopičenje podobnosti je nenavadno in človeka upravičeno ustavi ob vprašanju, ali gre res zgolj za naključje. Samo ujemanje še ni dokaz povezave, je pa podrobnost, ki je ne moremo kar spregledati.

Lindsay Clancy. Foto: Amanda Sabga/The Boston Herald/AP.

Lindsay Clancy je 24. januarja 2023 povzročila smrt petletne Core, triletnega Dawsona in osem mesečnega Callana. Njen mož Patrick je na njeno prošnjo odšel po hrano in v lekarno. Obramba je zatrijevala, da je trpela za poporodno psihozo, tožilstvo pa, da je svoje ravnanje razumela in ga načrtovala. Septembra 2026 se je sojenje končalo brez soglasne odločitve porote, zato postopek še ni pravomočno končan.

Natanko tri leta prej je na Irskem Deirdre Morley zadušila Conora, Darragha in Carlo. Njihov oče Andrew McGinley jih je našel po vrnitvi s službene poti. Morleyjeva je bila leta 2021 zaradi neprištevnosti spoznana za nedolžno na podlagi izvedenskih mnenj.

Primerjava je presenetljiva: isti datum, isti poklic, po trije otroci, enako

Deirdre Morley. Vir fotografije: RTÉ.

zaporedje začetnic in očeta, ki ju ob dejanju ni bilo doma. Ne vemo, da bi bila primera povezana ali usklajena. Vemo pa, da sta oba odprla isto vprašanje: kako družba govori o odgovornosti matere, kadar njena dejanja razlaga skozi duševno bolezen?

V začetku septembra 2026 so ameriški tožilci razkrili še en pretresljiv primer. Corie Walsh je obtožena smrti svojega dveletnega sina. Po navedbah tožilstva je tik pred dogodkom spremljala sojenje Lindsay Clancy in si o njem dopisovala s prijatelji. To ne dokazuje posnemanja ali

24. JANUAR 2020
24. JANUAR 2023

podpore, kaže pa, kako močan kulturni odmev lahko dobi javno spremljan primer.

Podoben motiv najdemo že v filmu *Shutter Island* iz leta 2010. Dolores utopi tri otroke, Andrew jih najde, ustreli ženo in se nato pred resnico zateče v zanikanje. Zgodba razkriva tudi njegovo popivanje in prezrta opozorila. Gledalec ob njenem dejanju presoja še njegovo odgovornost.

Takšno branje filma odpira neprijetno vprašanje: kako hitro se pogled od otrok obrne k odraslim? Kaj je doživljala mati,

OTROK ZARADI BOLEZNI STORILCA
NI NIČ MANJ ČLOVEK.

kje je bil oče in kaj so spregledali zdravniki? To so potrebna vprašanja. Toda otroci ne smejo postati zgolj ozadje odgovorov nanje in posledično manj vredni, ker je bila njihova mati neprištevna. Otrok zaradi bolezni storilca ni nič manj človek.

Prav tu vidim temeljno vprašanje tudi pri splavu. Kaj otroku podeli pravico do življenja? Rojstvo? Določeno število tednov? Pripravljenost staršev, da ga sprejmejo?

Katoliško stališče, ki ga zagovarjam, je jasno: človeško življenje zasluži varstvo od spočetja. Razvoj poteka pred

Shutter Island (2010), igrani film. Foto: Paramount Pictures.

rojstvom in po njem. Razvojne razlike so resnične, vendar ne bi smele odločati o tem, čigavo življenje je vredno zaščit. Zato zagovarjam, da bi pravo namerno usmritev nerojenega otroka presojalo po enakih temeljnih merilih kakor usmritev že rojenega, tudi kot umor, kadar so izpolnjeni zakonski pogoji.

Spletni posnetek. Pristnost trditve ni potrjena.

Po družbenih omrežjih kroži tudi posnetek z napisom, da naj bi ženska med praznovanjem razkritja otrokovega spola vzela tableto za splav, ker naj bi pričakovala deklico. Pristnosti posnetka in navedbe nismo mogli neodvisno potrditi, zato ga ni pošteno predstavljati kot dokazan dogodek. Je pa pomenljivo sporočilo, s katerim se takšna vsebina širi: otrokovo življenje je predstavljeno kot odvisno od želje odraslega.

Moja kritika je namenjena pojmovanju svobode, ki odločitev odraslega postavlja nad življenje otroka. Takšno pojmovanje najdemo tudi v delu sodobnega feminizma: mož postane ovira, materinstvo izguba osebne svobode, otrok pa breme, ki ga je dovoljeno odstraniti. Ko se moža in ženo razdeli, ostane vsak sam, otrok pa izgubi prvo in najpomembnejšo zaščito - povezano družino.

Ženska potrebuje spoštovanje, pomoč in po potrebi zdravljenje, predvsem pa človeka, ki ji bo ostal zvest tudi v preizkušnji. Enako tudi mož potrebuje ženino zaupanje in zvestobo. Nista tekmeča, temveč zakonca, poklicana, da postaneta eno. Sveto pismo pravi: »Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso.« (1 Mz 2,24) Kristus pa dodaja: »Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje.« (Mt 19,6)

Prav to edinost danes napadajo sile, ki hočejo moža in ženo prepričati, da drug drugega ne potrebuje. Posledice najbolj občutijo otroci. Zato obramba družine ni vračanje v preteklost, temveč obramba prihodnosti. Otroci ni lastnina odraslih, breme ali predmet izbire. Je človek, katerega življenje ima od spočetja naprej neodtujljivo vrednost. (MV)

VIRI

AP: Lindsay Clancy, sodni postopek (2026)

AP: Corie Walsh (2026)

The Irish Times: Deirdre Morley (2021)

NHS: Postpartum psychosis

Bog. Družina. Domovina.

SREČAJMO SE V CELJU

16.–20.
SEPTEMBER 2026

Obiščite stojnico
Stranke Straža
na sejmu MOS.

Vabljeni na pogovor
in srečanje v živo.

strazar.si/aktualno

BOG NI ENERGIJA

Pred dnevi je župnik Martin Golob povedal nekaj, kar bi moralo biti za vsakega kristjana popolnoma samoumevno: Bog ni energija. Pa vendar danes to slišiš povsod. »Bog je energija.« »Vesolje ti bo vrnilo.« »Vse je vibracija.« »Božansko je v tebi.« »Samo najdi samega sebe.« »Manifestiraj si življenje, ki ga želiš.«

Na prvi pogled se vse skupaj sliši prijazno, pozitivno in celo duhovno. Toda za temi besedami se pogosto skriva pogled na Boga in človeka, ki je skoraj popolno nasprotje krščanstva. Katoliška vera namreč ne uči, da je Bog nekakšna sila, vibracija ali energija, ki prežema vesolje. Bog je Stvarnik vesolja. Stvarstvo ni del Boga in ni nekakšen izliv njegove energije. Katekizem jasno uči, da je Bog svet ustvaril svobodno, iz nič, z modrostjo in ljubeznijo ter da svoje stvarstvo neskončno presega.

Energija pripada ustvarjenemu svetu. Bog pa je njegov Stvarnik. Še več: krščanski Bog (edini pravi Bog) ni neka brezosebna kozmična moč. Je osebni Bog – Oče, Sin in Sveti Duh. Človeka pozna, človeka ljubi in človeka kliče v odnos z Njim. In Jezus Kristus ni samo razsvetljeni učitelj, »kozmična zavest« ali eden od mnogih duhovnih mojstrov. Katoliška vera izpoveduje, da je Jezus Kristus pravi Bog in pravi človek, Božji Sin, ki je postal človek zaradi našega odrešenja.

Ko Bog postane »energija«, na koncu ostane samo človek

Tu pridemo do bistva sodobnega New Agea. New Age ni ena organizirana vera in niso vse njegove oblike enake. Toda v njegovi popularni različici se vedno znova pojavlja ista smer: navznoter, proti sebi. Najdi sebe. Uresniči sebe. Poslušaj sebe. Izpolni svoje želje. Najdi svojo energijo. Odkrij božanskost v sebi. Postani najboljša različica sebe.

Celo uradni vatikanski dokument o New Ageu opozarja na to nevarnost. Govori o »obratu k sebi«, o ideji »boga v nas« in o prepričanju, da mora človek odkriti svojo lastno božanskost oziroma skriti božanski potencial. Dokument celo odpira vprašanje »duhovnega narcizma«. To je velika skušnjava našega časa.

Bog je odstranjen s prestola, nanj pa sede jaz. Ne sprašujem se več: Kaj Bog želi od mene? Sprašujem se: Kaj jaz želim od življenja? Ne sprašujem se: Kaj

»Vzemi svoj križ in hodi za menoj.« (prim. Mt 16,24) Foto: Unsplash.

lahko naredim za svojo družino, bližnjega in skupnost? Ampak: Kaj moram narediti, da bom jaz izpolnjen?

In tu je razlika med Kristusom in kulturo večnega samouresničevanja naravnost osupljiva.

Kristus pravi ravno nasprotno

Jezus svojim učencem ne reče: »Najdite sami sebe.« Reče: »Kdor hoče iti za menoj, naj se odpove sebi, vzame svoj križ in hodi za menoj.« (Mt 16,24) Svetopisemska razlaga tega mesta poudarja prav to: odpoved sebi pomeni, da človek preneha postavljati samega sebe v središče svojega obstoja.

To je skoraj popolna antiteza sodobnemu kultu jaza. A krščanska odpoved sebi ne pomeni sovraštva do sebe. Katolištvo človeka ne uči, da je njegovo telo slabo, da ne sme skrbeti za zdravje ali da ne sme razvijati svojih sposobnosti. Problem ni, da greš na kolo, telovadiš, počivaš ali razvijaš svoje talente.

Problem nastane, ko jaz postanem najvišje merilo vsega. Krščanstvo človeka ne uniči. Postavi ga na pravo mesto. Najprej Bog. Nato ljubezen do bližnjega. In šele znotraj tega pravilno urejena ljubezen do samega sebe. Kristus sam povzame postavbo: ljubi Boga z vsem srcem in svojega bližnjega kakor samega sebe.

Sveti Pavel gre še dlje: Ne delajte ničesar iz sebičnosti; glejte tudi na koristi drugih, ne samo na svoje. In Kristus sam svojega življenja ni preživel v »samouresničevanju«. Njegovo zemeljsko življenje doseže vrhunec v

popolni daritvi samega sebe. »Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje za mnoge.«

To je krščanska revolucija. Ne: Kaj lahko dobim? Ampak: Kaj lahko dam? Ne: Kako lahko izpolnim vse svoje želje? Ampak: Kaj Bog želi od mene? Ne: Kako lahko postanem središče svojega sveta? Ampak: Komu se lahko darujem? Možu. Ženi. Otrokom. Staršem. Bližnjemu. Narodu. In predvsem Bogu.

Vera, ki nima križa, hitro postane ogledalo

Zato je New Age tako privlačen sodobnemu človeku. Lahko ponuja duhovnost brez pokorščine, transcendenco brez zapovedi, »boga« brez sodbe, odrešenje brez križa. Človeku ni treba spremeniti življenja. Spremeniti mora samo svoje »vibracije«. Ni se mu treba vprašati, ali dela prav ali narobe. Pomembno je, kako se ob tem počuti.

Ni se mu treba podrediti resnici. Resnico lahko oblikuje po sebi. Toda to ni evangelij. Krščanstvo začne tam, kjer človek prizna nekaj, kar je za sodobni ego zelo težko: Nisem Bog. Nisem merilo dobrega in zla. Nisem središče stvarstva. Svojega življenja si nisem dal sam in njegov končni smisel ni v tem, da zadovoljim vsako svojo željo.

Moje življenje je dar. In zato je njegova največja izpolnitev prav v tem, da ga znam darovati naprej. Vatikan v svojem dokumentu o New Ageu prav zato postavi ostro razliko: krščanska duhovnost ni pot vedno globlje vase, ampak odnos z osebnim Bogom; krščanska molitev vodi od »jaza« k Božjemu »Ti« in nato k resnični solidarnosti z drugimi.

Zato je imel Martin Golob prav. Bog ni energija. Bog je Oče, ki nas je ustvaril. Kristus je Sin, ki je za nas umrl. Sveti Duh je Gospod, ki daje življenje. In človek svojega smisla ne najde tako, da vse življenje išče samega sebe.

Najde ga takrat, ko se neha vrteti okoli sebe, pogleda proti Bogu in se nauči ljubiti ter služiti. Morda je prav zato staro krščansko sporočilo danes tako revolucionarno: Manj jaz. Več Bog. Več družina. Več bližnji. In paradoks evangelija je, da človek prav takrat, ko se preneha krčevito iskati, končno najde tudi samega sebe. (BV)